

Strahóvi.

„Lovro, pojdi in posvéti gospodu majorju in stotniku tja do vélike ceste, temá je kakor v mehu!“

„Dà, dà, bodi tako dober in posvéti nama, saj ne bode zastonj,“ rečeta jednoglasno major in stotnik.

„Prosim gospod major, fantu nij treba nič dajati, on mora storiti, kar mu veleva oče. Dobri in zdravi nogi ima, in tja do vélike ceste tudi nij daleč.“

„Oče! saj rad posvétim gospodoma, a poglejte, ta konec sveče je prekratek; prosim, dajte mi družega, nekoliko daljšega!“

„Nù, tja do vélike ceste in nazaj bode užé dosti. Zdaj le ídi!“

Lovro prižgè svečo, vtaknejo jo v svetilnico ter otide z gospodoma.

Do vélike ceste prišedši, hoče se Lovro takój verníti. Ali trebušasti major ga prosi, naj bi jima še dalje svetil. „Veš kaj Lovro,“ reče major, „svéti nama še tja do mítnice, to je komaj četert ure od tukaj in dobodeš sreberno dvajsetico.“ —

„Sreberno dvajsetico!“ misli si Lovro, ki je izveršil jedva deset let, to je lep novce; toliko še nikoli nijsem imel. Samo tja do mítnice naj še posvétim in dvajsetica je moja.“ Nič ne reče Lovro, nego naravnost naprej koraka, ter svéti gospodoma še dalje.

Za malo časa stojé vsi trije pred mítnico. — „Zdaj smo užé tukaj,“ reče Lovro ter vzdigne svetilnico, da vidi, koliko sveče mu je izgorelo. „Lepa hvala!“ reče mu major, seže v žep in mu podá dvajsetico, katero Lovro veselo vzame. „Pozdravi nama očeta!“ reče stotnik in mu stisne tudi nekaj v róko. — „Velicega veselja se Lovro niti ne zahváli; takój se oberne ter hití domóv, bojéč se, da bi mu sveča ne izgorela. Ali gorjé! še nij bil na pólu pota, da mu sveča ugasne. Temá je, da ne vidi niti dveh korakov izpred sebe. Ali novci, ki je derží čversto v roci, izpodbujajo ga, da ne izgubi poguma. Le berzo naprej!“ misli sam v sebi, „za pol ure si domá in v roci imaš več nego sreberno dvajsetico. Gotovo ste dve!“ Tako misléč, dirja po cesti kakor da bi bil nòr. Njegova sreča, da je znal pot in da je užé bil na vélikej cesti. Ali „noč ima svojo moč,“ pravi prigovor in baš tega se je bal Lovro. Še dober četert ure in Lovro bi bil domá. Ali joj si ga njemu! strašna podoba se mu prikaže. Veliko, odperto žrèlo ima, strašne zobé in goréč jezik. Trupla je majhnega in črnega. Nekako čudno gerčí in se valja tam po cesti. Še nekoliko stopinj in Lovro mora iti mêmó nje.

Merzla polt ga oblije. Čim bolj se bliža tej čudnej prikazni, tem strašnejša se mu dozdeva. Jedva je stal na nogah, derhtajóč po vseh udih od strahú. Užé misli, da mu je zadnja ura odbila, ker vsak trenotek ga lahko pohrusta óna pošast, ki se valja tam na cesti. „Pogum veljá!“ misli si Lovro ter jo naglo zavije z ceste na stran, skočí na sosedov travnik ter teče kolikor more proti dómu. Zdaj pogleda nazaj ter vidi, da se ognjeno strašilo počasi premika naprej. A glej, v tem trenotji zašumí nekaj okoli njega, in čudne podobe ga obkrožijo. K sreči nij bilo nič družega nego suho koruzno steblovje na sosedovej njivi, kamor je Lovro s travnika pribežal. „Bog bodi z manoj,

a vsa nesreča daleč od mene," vzdihne ubogi Lovro ter teče po sosedovej njivi, da se koruzovina pred njim podira.

Ali o joj! zopet drug strah. Lovro zadene v neko terdo stvar in najedenkrat se mu nekaj vsuje kakor toča po glavi in po herbtu. Ubogi Lovro zajejči, trese se kakor šiba na vodi ter se niti geniti ne more z mesta. „Lovro, ali si ti? Stoj, in ne boj se!“ oglasi se zdaj drug znani glas; bil je sosedov hlapec, stari Matija, ki je nesel polno vrečo kostanja iz bližnje vasí. Noč ga je zatekla na potu. Lovro se zadene vanj, vreča se odveže in kostanj se vsuje kakor toča po njem. Zdaj se Lovro nekoliko opogúmi ter pripoveduje staremu Matiji o ónej pošasti, ki jo je videl tam na vélikej cesti. Matija se mu smeje ter reče: „kako si vendar neumen. Óna prikazen nij nihče drugi nego Rožičev Peter, ki gré pijan domóv. Le poglej ga, še zdaj se vidi kako omahuje sè svetilnico v roci, pripravjóč se sam sè soboj. Šel je nekaj minut pred mano iz Baričeve kerčme, kjer so ga vèn vergli zaradi prepira.“ Zdaj se še le Lovru oči odpró, kdo je bila óna pošast na cesti z velicim, odpertim žrelom, sè strašnimi zobmi in gorečim jezikom, ki je tako čudno godernjala valjajóč se po tleh. Nihče drugi nego Rožičev Peter, ki je padel sè svetilnico ter se nij mogel pobrati. Sram je bilo Lovra, da je moral toliko strahu prestati.

„A zdaj ídi hitro v hišo in prosi očeta za luč,“ reče stari Matija, da morem kostanj pobrati, saj si ti kriv, da sem ga stresel.

„In jaz sem izgubil dve sreberni dvajsetici, ki sta mi ju dala major in stotnik,“ reče Lovro ter hiti iz verta v hišo, da prinese luč.

Glejte otroci, tako si človek dela sam strahove, katerih nikjer nij. — Imejte vedno Boga pred očmi, — ako je Bog z vami, kdo je, da bi se ga bali?

Ivan Zarnik.

Bog je pravičen.

Mlademu človeku, ki se je vozil po cesti, splašijo se konji, voz se preverne in ubogi človek si tako hudo poškoduje nogo, da mu jo je takój bilo treba odrezati.

V bolezni ga obiše njegov prijatelj ter ga miluje zaradi tolike nesreče. Mermrá zoper Boga ter pravi: „to nij po pravici, da Bog dopušča tolike nadloge na ubozega človeka!“

„Prijatelj, glédi, da se ne pregrešiš zoper Bogá!“ reče mu bolnik; — „ravno s to nogó, ki sem si jo zlomil, udaril sem v mladosti in pahnil skozi vrata svojo mater, katera je nató bridko zajokala, milo pogledala k nebu ter globoko vzdihnila. Ta njeni vzdihljej je uslišal, njene solzé in pogled je videl pravični in vsevidéči Bog, ter me je zdaj tako hudo kaznoval.“

Otroci! zapíšite si globoko v sercé zapoved božjo, ki pravi: „spoštuj očeta in mater, da se ti dobro godí in da dolgo živiš na zemlji!“

Pred premisli, kaj storiš,
Da se kje ne pregrešiš.